การจัดทำบริการสาธารณะที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก: กรณีศึกษาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
Establishing public services for child safety seats: A case study of local government organizations

วิทวัส ผาบสิมมา[1]

บทคัดย่อ

การวิจัยเอกสารเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาแนวคิดการจัดทำบริการสาธารณะที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก กรณีศึกษาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการจัดทำบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสำหรับที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางการบัญญัติกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการบังคับใช้กฎหมายที่จะจัดทำบริการสาธารณะที่เด็กจะต้องได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยในขณะเดินทาง ผลการวิจัย พบว่า ประชาชนควรตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของการมีที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก สามารถลดการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กลงได้ การที่ประเทศไทยมิได้มีการกำหนดกฎหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นหน่วยงานที่ใกล้ชิดกับประชาชน ออกกฎหมายในการจัดทำบริการสาธารณะว่าด้วยที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก รวมไปถึงอุปกรณ์ที่ติดตั้งเพิ่มต้องมีมาตรฐานในการกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เป็นหน่วยงานทางปกครองที่มีหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะที่จะออกกฎหมายว่าด้วยที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิเด็ก จึงสมควรให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก

ข้อเสนอแนะ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรดำเนินการในการจัดทำบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสำหรับที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก โดยศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางการบัญญัติกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการบังคับใช้กฎหมายที่จะจัดทำบริการสาธารณะที่เด็กจะต้องได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยในขณะเดินทาง ควรนำหลักการแนวคิดของกฎหมายต่างประเทศในส่วนกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กมาบูรณาการมาปรับใช้เพื่อจะช่วยให้ประเทศไทยแก้ไขปัญหาสำหรับการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ได้อย่างมีประสิทธิภาพในประเทศไทย

คำสำคัญ : หลักการจัดทำบริการสาธารณะ, ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก, เด็ก, องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น, การมีส่วนร่วมของประชาชน

Abstract

The research aimed at studying the concept of public service safety seats for children : Local Administrative Organization Case Studies in the preparation of public services, local governing organizations for child safety seats. The study compared laws related to child safety seat enforcement in local government organizations of foreign countries. To guide the law of local government organizations. In law enforcement to prepare public services, children must be protected for safety on the going. The findings showed that the public should be aware of the importance and necessity of having a child's safety seat. It can reduce the injury and death of the child. Thailand's law is not established to local government organizations, which are close to the people. The law to provide public services to children's safety seats, as well as additional equipment, must meet standards to require local government organizations that govern the government responsible for providing public services to legislate for children's safety seats. Therefore, in order to protect child rights, it is appropriate for the local government to have a law on enforcing child safety seats.

[1]อาจารย์ประจำ คณะนิติศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

Suggestions Local government organizations should take action in the preparation of public services of local government organizations for child safety seats. By studying laws related to the enforcement of child safety seats in local government organizations of foreign countries. To guide the law of local government organizations. In law enforcement to prepare public services, children must be protected for safety on the going. The concept of foreign law should be applied in the legal section of the measures to encourage the public to use child safety seats to help Thailand solve problems for the injury and death of children from car accidents effectively in Thailand.

Keywords: principles of public service preparation, Child safety seats, Child, Local government organization, Public participation

บทนำ

อุบัติเหตุทางถนน เป็นสาเหตุการเสียชีวิตอันดับ 2 ของเด็กไทยรองจากการจมน้ำ สำนักระบาดวิทยา กระทรวงสาธารณสุข รายงานข้อมูลจากโรงพยาบาลเครือข่ายเฝ้าระวังการบาดเจ็บ จำนวน 33 แห่ง ในปี พ.ศ. 2553 – 2556 พบว่า เด็กอายุน้อยกว่า 15 ปี ที่ประสบอุบัติเหตุทางถนนซึ่งมีสถานะเป็นผู้โดยสารได้รับบาดเจ็บรุนแรงจำนวน 15,843 ราย หรือเฉลี่ยปีละ 4,000 คน เด็กได้รับบาดเจ็บรุนแรงจากการโดยสารรถกระบะ จำนวน 1,948 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.30 ของเด็กที่บาดเจ็บรุนแรง และจากการโดยสารรถเก๋งจำนวน 433 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.73 ของเด็กที่บาดเจ็บรุนแรง และมีเด็กเสียชีวิต จำนวน 524 คน คิดเป็นร้อยละ 3.31 ของเด็กที่ได้รับบาดเจ็บรุนแรง ซึ่งพบว่าร้อยละ 23.85 ของเด็กที่เสียชีวิต เป็นเด็กที่โดยสารรถกระบะและร้อยละ 6.68 เป็นเด็กที่โดยสารรถเก๋ง สาเหตุเมื่อเกิดอุบัติเหตุรถยนต์ที่มีการชนอย่างแรงทำให้ร่างเด็กกระเด็นจากที่นั่งกระเด็นออกมานอกตัวรถเสียชีวิต เพราะไม่ได้ใช้เบาะนิรภัย ไม่มีสิ่งยึดเหนี่ยวตัวเด็กไว้ องค์การอนามัยโลกได้รายงานเบาะนิรภัยสามารถลดการเสียชีวิตของเด็กได้ถึงร้อยละ 70 และได้ประเมินประเทศไทยยังมีการใช้เบาะนิรภัยเด็กในรถยนต์น้อยมากและไม่มีกฎหมายบังคับใช้เบาะนิรภัยของเด็กในรถยนต์ให้คะแนนเป็นศูนย์ (Guideline in Child Health Supervision, ราชวิทยาลัยกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย, สมาคมกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย, 2557 หน้า 106) ดังนั้น การส่งเสริมการใช้เบาะนิรภัยเด็กในรถยนต์ ในพื้นที่นำร่องโรงพยาบาล 4 แห่ง คือภาคเหนือ โรงพยาบาลลำปาง ภาคใต้ โรงพยาบาลตรัง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โรงพยาบาลขอนแก่น และภาคกลาง สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี เพื่อสร้างความรับรู้และความตระหนักในการใช้เบาะนิรภัยเด็กในรถยนต์สำหรับผู้ปกครอง และเพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่สนับสนุน ให้เกิดการใช้เบาะนิรภัยเด็ก ตลอดจนประเมินผลประสิทธิผลของการใช้เบาะนิรภัยเด็ก เกิดองค์ความรู้ที่ได้จะเป็นแนวทางในการนำเสนอเบาะนิรภัยสำหรับเด็ก ที่เป็นนวัตกรรมที่สำคัญในการลดการตายของเด็กจากการเดินทางเป็นอย่างมาก การศึกษาจากประเทศพัฒนาแสดงให้เห็นว่า ระบบยึดเหนี่ยวนี้จะลดความเสี่ยงต่อการตายในเด็กทารกร้อยละ 69 และลดความเสี่ยงต่อการตายในเด็ก 1 - 4 ปี ร้อยละ 47 ขณะเดียวกันจะลดความเสี่ยงต่อการตายในเด็กอายุมากกว่า 5 ปีได้ร้อยละ 45 และลดความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บรุนแรงร้อยละ 50 จากผลการศึกษานี้นำไปสู่การออกกฎหมายที่สำคัญ บังคับใช้ระบบยึดเหนี่ยวสำหรับเด็กในประเทศพัฒนา ในประเทศไทยมีกฎหมายบังคับใช้เข็มขัดนิรภัยในผู้ขับขี่และผู้โดยสารตอนหน้า แต่ไม่มีคำแนะนำและการปฏิบัติที่เหมาะสมสำหรับเด็ก (จุฑาทิพย์ ศรีประดิษฐ์. กฎหมายเพื่อความปลอดภัยในการเดินทางสำหรับเด็ก ตอน CAR SEAT. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : http://ldpthailand.org. [2560, 5 สิงหาคม]Guideline in Child Health Supervision, ราชวิทยาลัยกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย, สมาคมกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย, 2557 : 106)

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การใช้ระบบยึดเหนี่ยวตัวเด็กในรถ ซึ่งประกอบด้วยที่นั่งพิเศษสำหรับเด็กอายุน้อยกว่า 10 ปี (child seat) และเข็มขัดยึดเหนี่ยวเด็กให้ติดกับที่นั่งรวมทั้งเข็มขัดที่จะยึดที่นั่งให้ติดกับเบาะรถยนต์ สามารถป้องกันและลดความรุนแรงของการบาดเจ็บลงได้ ประเทศไทยมีหลายหน่วยงานที่มีหน้าที่ในระบบการส่งเสริมความปลอดภัยในเด็กโดยเริ่มตั้งแต่ท้องถิ่น ซึ่งแต่ละหน่วยงานสามารถออกข้อกำหนดของแต่ละท้องถิ่น เพื่อกำหนดวิธีการดำเนินการ โดยพิจารณาตามความเหมาะสมของท้องถิ่นตนหรือบางหน่วยงานอาจจะมอบหมายให้บุคคลอื่นดำเนินการแทนก็ได้ แต่ประเทศไทยมิได้มีการกำหนดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก มีแต่เพียงการกำหนดให้ใช้เข็มขัดนิรภัยสำหรับการโดยสารรถยนต์ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 เท่านั้น แต่ไม่มีบทบัญญัติทางกฎหมายที่ให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถจัดทำบริการสาธารณะในส่วน

ที่เกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กตามที่ประชาชนต้องการได้ โดยให้มีผลในการบังคับใช้กฎหมายที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในท้องถิ่นของตนเพื่อให้เป็นไป ตามวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเรื่องของการจัดทำบริการสาธารณะในส่วนที่เกี่ยวกับของการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กนั้นเอง ในด้านบริการสาธารณะความปลอดภัย และการจัดทำบริการสาธารณะที่ว่าประชาชนหรือเอกชนทุกคนต้องได้รับการปฏิบัติที่เสมอภาคภายใต้กฎหมายฉบับเดียวกัน ประกอบกับความจำเป็นที่ต้องได้รับการอุดหนุนหรือสนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในด้านการบริการสาธารณะให้ตรงตามที่ประชาชนภายในท้องถิ่นต้องการ ตลอดจนสิทธิขั้นพื้นฐานที่เด็กและเยาวชนจะได้รับการปกป้องจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง เพราะถือว่าเด็กในช่วงวัยนี้ยังไม่สามารถดูแลตนเองได้ แต่ในกรณีของอุบัติเหตุยังไม่มีกฎหมายใดที่ให้คุ้มครองผู้โดยสารที่เป็นเด็กโดยตรง

เหตุนี้จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะมีการพิจารณาถึงข้อกำหนดและข้อบังคับให้พ่อแม่ผู้ปกครองตระหนักถึงความปลอดภัยของเด็กในการเดินทาง เพื่อไม่ให้เกิดอุบัติตุเหตุในเด็กขึ้น ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากที่กล่าวมาข้างต้นจะพบว่าเกิดปัญหาทางกฎหมายในการที่จะบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ซึ่งผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กที่บังคับใช้ในท้องถิ่นของตน อุบัติเหตุเป็นปัญหาสำคัญที่ก่อให้เกิดการบาดเจ็บ การสูญเสียชีวิตและสร้างความสูญเสียต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศชาติ ซึ่งรัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าว จึงประกาศให้ปี พ.ศ. 2554 – 2563 เป็นทศวรรษแห่งความปลอดภัยทางถนนของประเทศไทย ภายใต้กรอบปฏิญญามอสโก เพื่อลดจำนวนผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนให้ต่ำกว่า 10 คน ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ภายในปี พ.ศ. 2563 ทั้งนี้ รัฐบาลได้กำหนดนโยบายด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาการเกิดอุบัติเหตุในการจราจรด้วยการสร้างความร่วมมือระหว่างฝ่ายต่างๆ ในการตรวจจับเพื่อป้องกัน การรายงานและการดูแลผู้บาดเจ็บ และขอให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม ร่วมกันดำเนินมาตรการป้องกันอุบัติเหตุทางถนนอย่างจริงจัง ตามกรอบทศวรรษความปลอดภัยทางถนนอย่างต่อเนื่องตลอดทั้งปี เพื่อสร้างประเทศไทยให้เป็นเมืองปลอดภัย Safety Thailand ตามนโยบายของรัฐบาล นอกจากนี้รัฐบาลยังได้มอบแนวทางในการดำเนินงานการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนในระยะยาว โดยให้กำหนดยุทธศาสตร์การดำเนินงานในระยะ 20 ปี แบ่งเป็น 4 ระยะ (ระยะที่ 1 พ.ศ. 2558 - 2561 ระยะที่ 2 พ.ศ. 2562 - 2566 ระยะที่ 3 พ.ศ. 2567 – 2571 และระยะที่ 4 พ.ศ. 2572 – 2576) ทำให้พบว่า เด็กและเยาวชนนับเป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุมากที่สุด เนื่องจากเด็กและเยาวชนยังไม่มีความสามารถและการตัดสินใจอย่างเพียงพอที่จะปกป้องตนเองจากอันตรายรอบตัวได้ ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษาของศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและการป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก (Child Safety Promotion and Injury Prevention Research Center) เมื่อปี พ.ศ. 2551 พบอัตราการเสียชีวิตในเด็กอายุระหว่าง 1 - 14 ปี ประมาณ 3,000 ราย โดยเสียชีวิตจากการจมน้ำเป็นอันดับ 1 ร้อยละ 50 และการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนเป็นอันดับ 2 ร้อยละ 25 เมื่อพิจารณาความเสี่ยงจำแนกตามกลุ่มอายุพบว่า เด็กอายุ 1 – 9 ปี จะเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจากการขนส่งปีละ 250 - 300 คน ส่วนเด็กอายุ 10 – 14 ปี จะเสียชีวิตมากกว่าคือปีละ 400 – 500 คน นอกจากการเสียชีวิตแล้วอุบัติเหตุจากการขนส่งยังทำให้เด็กได้รับความพิการ หรือบาดเจ็บต้องรับการตรวจรักษาในโรงพยาบาลปีละจำนวนมาก นับเป็นการสูญเสียทรัพยากรที่สำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต โดยเฉพาะยุคสมัยที่สังคมประเทศไทยกำลังก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุแบบเต็มตัวในไม่ช้า

จากการศึกษา ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล พบว่าประเทศไทยมีกฎหมายเกี่ยวข้องกับการบังคับใช้เข็มขัดนิรภัย ได้แก่ พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 14 คณะกรรมการนโยบายการขนส่งทางบกมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้ (4) กำหนดมาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัยและความสะดวกในการขนส่งทางบกเพื่อให้คณะกรรมการปฏิบัติ กลับพบว่า ความปลอดภัยที่เกี่ยวข้องกับผู้โดยสารที่เป็นเด็กซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความเปราะบางมากที่สุดกลับถูกละเลยและไม่ได้ถูกคำนึงถึงการใช้อุปกรณ์ที่เพิ่มความปลอดภัยในเด็ก แต่ก็ยังไม่มีกฎหมายใดออกมากำหนดข้อบังคับถึงการใช้อุปกรณ์เพื่อความปลอดภัยสำหรับเด็กในขณะการเดินทาง ตลอดจนโดยเห็นได้จากพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 123 วรรคสอง ที่กำหนดเพียง “ให้ผู้ขับขี่และผู้โดยสารด้านข้างคนขับต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัย” ทำให้พบว่า มิได้มีข้อกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่หน่วยงานทางปกครองในการจัดทำหลักบริการสาธารณะที่จะออกกฎหมายที่กำหนดให้พ่อแม่ผู้ปกครองหรือผู้ที่ให้เด็กร่วมเดินทางที่จะต้องปฏิบัติต่อเด็กอย่างไรในขณะที่เด็กเป็นผู้โดยสาร อีกทั้งข้อกำหนดและการบังคับใช้กฎหมายในการติดตั้งอุปกรณ์ที่เหมาะสำหรับเด็กที่ปลอดภัย มีเพียงแต่กำหนดให้คนโดยสารต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะโดยสาร และยังมิได้

บังคับให้ใช้แต่อย่างใดในที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ทั้งที่การใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กที่เหมาะสมจะช่วยลดการบาดเจ็บและการเสียชีวิตจากการเดินทางด้วยลงได้ ทำให้ พบว่า พระราชบัญญัติ กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 การกำหนดอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะ มาตรา 16 ให้เทศบาล เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเองดังนี้ (30) การรักษาความสงบเรียบร้อย การส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มาตรา 17 ภายใต้บังคับมาตรา 16 ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง ดังนี้ (24) จัดทำกิจการใดอันเป็นอำนาจและหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่อยู่ในเขตและกิจการนั้นเป็นการสมควรให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นร่วมกันดำเนินการหรือให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดทำ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด (27) การสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส (29) กิจการอื่นใดที่เป็นผลประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด มีกฎหมายในการกำหนดมาตรการจากการส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง แต่กลับมิได้มีองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทยได้มีการกำหนดกฎหมายหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่เป็นกฎหมายในการบังคับใช้ในการจัดทำบริการสาธารณะว่าด้วยที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก และประเภทของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ที่เหมาะสมกับช่วงอายุ น้ำหนัก ส่วนสูง ในการใช้งานที่นั่งนิรภัยอย่างชัดเจน รวมไปถึงอุปกรณ์ที่มีมาตรฐาน ตลอดจนการจัดตั้งกองทุนในการจัดหาที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กเพื่อเป็นการลดภาระของประชาชน รวมไปถึงคณะกรรมการในการกำกับดูแลการบังคับใช้กฎหมายที่ต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วนในสังคมเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการจัดทำบริการสาธารณะเพื่อเพิ่มความมั่นใจในการเดินทาง และลดการสูญเสียที่จะเกิดขึ้น ให้ตรงตามที่ประชาชนภายในท้องถิ่นต้องการ ทั้งที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่หน่วยงานทางปกครองที่จะต้องจัดทำบริการสาธารณะที่จะออกกฎหมายว่าด้วยที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ตลอดจนสิทธิขั้นพื้นฐานที่เด็กและเยาวชนจะได้รับการปกป้องจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง เพราะถือว่าเด็กในช่วงวัยนี้ยังไม่สามารถดูแลตนเองได้ แต่ในกรณีของอุบัติเหตุทางถนนยังไม่มีกฎหมายบัญญัติไปถึงการคุ้มครองผู้โดยสารที่เป็นเด็กโดยตรงเหตุนี้จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะมีการพิจารณาถึงข้อกำหนดและข้อบังคับให้พ่อแม่ผู้ปกครองตระหนักถึงความปลอดภัยของเด็กในการเดินทางเพื่อไม่ให้เกิดอุบัติเหตุในเด็กขึ้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1) เพื่อศึกษาแนวคิด การจัดทำบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสำหรับที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก

2) เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของต่างประเทศ

3) เพื่อศึกษาปัญหาทางกฎหมายและแนวทางการบัญญัติกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เหมาะสม ในการบังคับใช้กฎหมายที่จะจัดทำบริการสาธารณะที่เด็กจะต้องได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยในขณะเดินทาง

ขอบเขตการวิจัย

ศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสำหรับที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กตลอดจนการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของต่างประเทศทำให้ทราบถึงปัญหาทางกฎหมายและแนวทางการบัญญัติกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เหมาะสม ในการบังคับใช้กฎหมายที่จะจัดทำบริการสาธารณะที่เด็กจะต้องได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยในขณะเดินทาง

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการศึกษาวิธีวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) ตลอดจนวิธีวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) เพื่อศึกษาวิเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative research) จากข้อมูลในเอกสารโดยทำการศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ เอกสาร บทความ กฎหมายเกี่ยวข้องกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งศึกษากฎหมายอื่นๆ ตลอดจนข้อมูลทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องในการค้นคว้าทั้งประเทศไทยและต่างประเทศ เพื่อวิเคราะห์และสรุปผลทางการศึกษาและข้อเสนอแนะต่อไป

สรุปผลการวิจัย

1. การจัดทำบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสำหรับที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก

ในปัจจุบันการจัดทำบริการสาธารณะทุกวันนี้ได้กระจายไปสู่ระดับภูมิภาค แต่ละจังหวัดและระดับ

ท้องถิ่น อาทิ การที่จะพัฒนาและส่งเสริมกีฬาอาชีพภายในท้องถิ่นของตนนั้นก็มีองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการ โดยประการหลักที่สำคัญคือ การให้การสนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และความร่วมมือของประชาชนในการช่วยกันส่งเสริมและพัฒนาการจัดทำบริการสาธารณะภายในท้องถิ่นของตนด้วย การสนับสนุนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยให้เงินอุดหนุนแก่หน่วยงานในการจัดทำบริการสาธารณะ แต่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นคำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนทั่วไปด้วยในการพิจารณาในการสนับสนุนดังกล่าว จากที่กล่าวมาข้างต้นทำให้พบว่า การจัดทำบริการสาธารณะมีการกระจายไปสู่ระดับท้องถิ่น โดยอาศัยความร่วมมือของประชาชนในการช่วยกันส่งเสริมและพัฒนาการจัดทำบริการสาธารณะภายในท้องถิ่นของตนด้วย รวมไปถึงการจัดทำบริการสาธารณะด้านความปลอดภัย จากเหตุและผลดังกล่าวมาตรการด้านความปลอดภัยที่ได้มีการจัดทำภายใต้หลักการจัดทำบริการสาธารณะ ที่จะต้องสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น และมีหลายมาตรการด้านความปลอดภัยที่มีการจัดทำบริการสาธารณะด้านความปลอดภัย แต่กลับพบว่ามีมาตรการด้านความปลอดภัยประเภทหนึ่งที่ยังไม่ได้รับความสำคัญเท่าที่ควร คือมาตรการด้านความปลอดภัยในเด็กที่ถือเป็นหนึ่งในประชากรของท้องถิ่น ที่จะต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่จากทุกๆด้านในสังคม ที่จะต้องอาศัยการออกมาตรการด้านความปลอดภัยในเด็กที่มาจากสาเหตุการไม่ตระหนักถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับเด็กในขณะเดินทาง จึงจำเป็นต้องมีมาตรการความปลอดภัยในเด็กขณะเดินทางหรือใช้ชีวิตอยู่บนท้องถนน จะสังเกตเห็นได้ว่า เวลาที่มีข่าวการเกิดอุบัติเหตุ และมีเด็กที่อยู่บนรถ ส่วนใหญ่แล้วเด็กจะกระเด็นออกมานอกรถแล้วเสียชีวิต บางรายก็บาดเจ็บสาหัส ดังนั้น ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ไม่ควรละเลยเพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้แก่เด็ก

หลักการจัดทำบริการสาธารณะ (Service Public) หมายถึง กิจการที่อยู่ในความอำนวยการหรือในความควบคุมของฝ่ายปกครองที่จัดทำเพื่อสนองความต้องการส่วนรวมของประชาชน บริการสาธารณะต้องมีวัตถุประสงค์ในการสนองความต้องการส่วนรวมของประชาชน

ความต้องการส่วนรวมของประชาชนนั้นอาจแบ่งได้สองประเภทใหญ่ๆ คือ ความต้องการได้รับความปลอดภัยอย่างหนึ่ง และความต้องการได้รับความสะดวกสบายในการดำรงชีวิตอีกอย่างหนึ่ง ฉะนั้น บริการสาธารณะจึงต้องจัดให้มีขึ้นเพื่อสนองความต้องการดังกล่าวนี้ เพราะเป็นกิจการที่เกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะโดยตรง กิจการใดที่ฝ่ายปกครองเห็นว่าจำเป็นต่อประชาชนก็ต้องเข้าไปจัดทำบริการสาธารณะ เพราะถ้าจะปล่อยให้เอกชนทำโดยลำพังแล้ว ความต้องการของประชาชนจะไม่มีทางได้รับสนองอย่างเต็มที่ เนื่องจากการสนองความต้องการส่วนรวมบางอย่างของประชาชนนั้นเอกชนมิได้จัดทำหรือบางทีก็จัดทำอย่างไม่เพียงพอ ฝ่ายปกครองจึงเข้าแทรกแซงจัดทำกิจการนั้นๆ เพื่อประโยชน์สาธารณะ ในทุกวันนี้การแทรกแซงของฝ่ายปกครองได้ขยายตัวออกไปเป็นอันมากทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม ฝ่ายปกครองเข้าจัดทำกิจการหลายอย่างซึ่งเคยเป็นกิจการที่เอกชนเคยทำ แต่อย่างไรก็ดีกิจการที่เอกชนจัดทำและกิจการที่ฝ่ายปกครองจัดทำเป็นบริการสาธารณะนั้น ถึงแม้จะมีลักษณะคล้ายคลึงกันเพียงใดก็ตาม แต่ก็มีข้อแตกต่างกันในสาระสำคัญดังนี้(วรเจตน์ ภาคีรัตน์. (2557). คำสอนว่าด้วยรัฐและหลักกฎหมายมหาชน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โครงการตำราและเอกสารการประกอบสอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์) คือ

1) กิจการของเอกชนนั้นเอกชนเป็นผู้ก่อตั้งและดำเนินงาน ส่วนบริการสาธารณะที่ฝ่ายปกครองจัดทำนั้น รัฐเป็นผู้ก่อตั้งขึ้นและฝ่ายปกครองเป็นผู้อำนวยการจัดทำ

2) หลักกฎหมายที่ใช้บังคับแก่บริการสาธารณะบางอย่างย่อมไม่ใช้บังคับแก่กิจของเอกชนตามปกติบริการสาธารณะประเภทที่ทำเป็นราชการย่อมอยู่ภายใต้ระบบพิเศษของกฎหมาย กล่าวคือ หลักกฎหมายที่ใช้บังคับเป็นหลักของกฎหมายปกครองอันเป็นกฎหมายมหาชน ไม่ถือตามหลักกฎหมายเอกชนเหมือนกับกิจการของเอกชน ทั้งนี้ก็เพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ(นันทวัฒน์ บรมานันท์, 2541). หลักกฎหมายปกครองเกี่ยวกับ บริการสาธารณะ (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : วิญญูชน.)

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า หลักการบริการสาธารณะเป็นการที่รัฐจะต้องจัดทำประโยชน์สูงสุดที่เกี่ยวข้องกับประชาชนเพื่อที่ประชาชนจะได้รับประโยชน์สูงสุดจากจากที่รัฐจัดทำ ทำให้เกี่ยวข้องกับการที่รัฐจะต้องจัดทำเป็นบริการสาธารณะ ในรูปแบบการช่วยเหลือประชาชนในการจัดหาที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก และมีวัตถุประสงค์ในการสนองความของประชาชนที่มีเด็กเล็กร่วมเดินทาง ตลอดจนเพื่อที่ประชาชนจะได้รับความปลอดภัยในการเดินทาง และความต้องการได้รับความสะดวกสบายในการดำรงชีวิตอีกอย่างหนึ่ง ทำให้พบว่า หลักบริการสาธารณะจึงมีความเกี่ยวข้องกับการที่รัฐต้องจัดทำบริการสาธารณะในรูปแบบการจัดให้มีการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก

2. ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของต่างประเทศ

อุบัติเหตุเป็นสาเหตุของการบาดเจ็บและเสียชีวิต ที่พบบ่อยในเด็กทั่วโลกการเกิดอุบัติเหตุในเด็กเป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้เกิดความสูญเสียทั้งร่างกายและทรัพย์สินโดยเฉพาะการเกิดทุพพลภาพและเสียชีวิตของเด็กซึ่งถือว่าเป็นทรัพยากรที่สำคัญ เมื่อเกิดอุบัติเหตุและการบาดเจ็บในเด็ก นอกจากทำให้เกิดการสูญเสียค่าใช้จ่ายที่นับเป็นมูลค่ามหาศาลในแต่ละปีของประเทศชาติแล้วยังเป็นสาเหตุให้เกิดการตายของเด็กในปัจจุบันดังนั้นการเรียนรู้สาเหตุและแนวทางป้องกันเพื่อให้คำแนะนำล่วงหน้าแก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น พ่อแม่ ครู ผู้ดูแลเด็ก รวมถึงการรณรงค์ให้สังคมตระหนักถึงความสำคัญและร่วมมือกัน เพื่อไม่ให้เด็กต้องประสบปัญหาทางด้านร่างกายจิตใจหรือการสูญเสียใดๆ อันเป็นผลมาจากการได้รับอันตรายจากการเกิดอุบัติเหตุในเด็ก แต่ในต่างประเทศกับมีการกำหนดบทบัญญัติของกฎหมายเกี่ยวกับที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก อาทิ ประเทศสหรัฐอเมริกา กฎหมายที่นั่งนิรภัยเพื่อปลอดภัยสำหรับเด็ก American Academy of Pediatrics (AAP) ข้อควรแนะนำให้มีการบังคับใช้เพื่อปกป้องส่วนที่บอบบางที่สุดของร่างกายของเด็กเล็ก – ศีรษะ ลำคอและหลัง ในตำแหน่งที่นั่งในรถ เพื่อช่วยให้เด็กสามารถปลอดภัยได้ดีที่สุดในการป้องกันอุบัติเหตุ

กฎหมายของสหรัฐอเมริกา มีกฎหมายเกี่ยวกับที่นั่งสำหรับเด็กเพื่อความปลอดภัยสำหรับแต่ละรัฐใน 50 รัฐและ District of Columbia ตาม Safe Kids Worldwide และสถาบันประกันภัยทางหลวง (IIHS) โดยทั่วไปกำหนดให้เด็กต้องนั่งในรถยนต์อย่างเหมาะสม ในที่นั่งเสริมซึ่งยึดตามระบบความปลอดภัยของยานยนต์ ที่ครอบคลุมอายุของเด็กและข้อกำหนดอื่น ๆ จะแตกต่างกันไปตามแต่ละรัฐ และกฎหมายของแต่ละรัฐไม่จำเป็นต้องเป็นแนวทางปฏิบัติที่เหมือนกัน ตลอดจนขั้นตอนปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐเป็นข้อกำหนดขั้นต่ำสำหรับความปลอดภัยของเด็กขณะเดินทาง อาทิ Alaska Act กำหนดให้เด็กอายุเกิน 4 ปี แต่อายุน้อยกว่า 8 ปี ซึ่งมีน้ำหนักไม่ถึง 20 ปอนด์ แต่น้อยกว่า 65 ปอนด์ ตามมาตรฐานของสหรัฐอเมริกา และเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 1 ปีหรือเด็กที่มีอายุ 1 ปีขึ้นไป ที่มีน้ำหนักน้อยกว่า 20 ปอนด์ ต้องได้รับการรักษาความปลอดภัยอย่างเหมาะสมในที่นั่งสำหรับเด็กเพื่อความปลอดภัยด้านหลัง เด็กอายุ 1 ปีขึ้นไป แต่อายุต่ำกว่า 5 ปี และน้ำหนัก 20 ปอนด์ขึ้นไป ต้องได้รับการรักษาความปลอดภัยอย่างถูกต้องในอุปกรณ์สำหรับเด็กที่มีคุณสมบัติตรงหรือเกินกว่ามาตรฐานของสหรัฐอเมริกาเด็กควรใช้ที่นั่งเสริม Colorado Act กำหนดให้เด็กอายุต่ำกว่า 8 ปี จะต้องนั่งในที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กอย่างถูกต้อง และต้องทำตามคำแนะนำของผู้ผลิตนิรภัยสำหรับเด็ก เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 1 ปีและมีน้ำหนักไม่ถึง 20 ปอนด์ ต้องดูแลความปลอดภัยอย่างเหมาะสม ในการนั่งของเด็กด้านหลังในเบาะหลังของรถ เด็กที่มีอายุมากกว่าหนึ่งปี แต่น้อยกว่า 4 ปีที่มีน้ำหนักน้อยกว่า 40 ปอนด์ แต่อย่างน้อย 20 ปอนด์ จะต้องดูแลความปลอดภัยอย่างเหมาะสมในการนั่งในที่นั่งนิรภัย โดยจะแตกต่างกับ Illinois Child Passenger Protection Act กำหนดให้เด็กทุกคนที่มีอายุต่ำกว่า 8 ปี ต้องได้รับการรักษาความปลอดภัยอย่างเหมาะสมในเด็ก ซึ่งรวมถึงการใช้ที่นั่งเสริมซึ่งจะต้องใช้กับเข็มขัดนิรภัย / ตักเท่านั้น ถ้าเบาะหลังของรถไม่ได้มีเข็มขัดนิรภัยแบบตัก เด็กที่มีน้ำหนักมากกว่า 40 ปอนด์ อาจถูกลำเลียงไปที่เบาะหลังได้โดยไม่ต้องมีที่นั่งเสริมและยึดกับเข็มขัดตักหลักเกณฑ์ที่นั่งสำหรับเด็กปลอดภัย ทารกแรกเกิด – 12 เดือน เด็กอายุต่ำกว่า 1 ปี และมีน้ำหนักไม่เกิน 20 ปอนด์ ควรนั่งบนเบาะที่นั่งนิรภัยอย่าติดตั้งเบาะนิรภัยด้านหลังของถุงลมนิรภัยที่ใช้งานอยู่ เบาะนั่งนิรภัยด้านหลัง ให้ความสูง 30 – 45 องศา ศีรษะของเด็กต้องต่ำกว่าด้านบนของเบาะนิรภัยอย่างน้อย 1 นิ้ว เมื่อหันด้านหลัง ใช้สายรัด / ช่องใส่สายคล้องที่หรือต่ำกว่าระดับไหล่ เมื่อหันด้านหลัง ต้องสบายสำหรับเด็ก ควรอยู่ในระดับที่รักแร้ อายุ 1 – 4 ปี เด็กควรอยู่ในเบาะนิรภัยแบบหันหลังให้ถึงอายุ 2 ปี หรือจนกว่าพวกเขาจะอยู่บนความสูงหรือขีดจำกัดน้ำหนักของที่นั่ง เมื่อเด็กโตขึ้นนั่งนิรภัยให้หันหลัง ให้เขาหรือเธออาจเปลี่ยนไปเป็นที่นั่งหันหน้าไปทางด้านหน้าที่มีระบบสายรัด ใช้ระบบสายรัดภายในจนกว่าจะถึงความสูงหรือขีดจำกัดน้ำหนักสูงสุด ใช้สายรัดหรือช่องใส่สายรัดที่ระดับไหล่หรือสูงกว่าเมื่อหันไปทางด้านหน้า สายรัดลากจูงต้องสบายสำหรับเด็ก ควรอยู่ในระดับที่รักแร้ ด้านบนของหูของเด็กไม่ควรอยู่เหนือด้านบนของที่นั่งรถเมื่อหันไปทางด้านหน้า อายุ 4 – 8 ปี เด็กควรได้รับความปลอดภัยในเบาะนิรภัยแบบหันหน้าไปทางด้านหลังโดยใช้ระบบสายรัดภายในจนกว่าจะถึงความสูงหรือขีดจำกัดน้ำหนักสูงสุดที่ผู้ผลิตเบาะรถยอมรับ เมื่อเด็กโตขึ้นนั่งหันหน้าไปทางด้านหน้าเขาหรือเธออาจเปลี่ยนไปใช้เข็มขัดที่นั่งเสริมที่นั่ง ที่นั่งเสริมต้องใช้กับเข็มขัดตักและไหล่ของรถไม่ใช่แค่เข็มขัดตักเท่านั้น เข็มขัดตักควรอยู่ต่ำที่ต้นขาส่วนบนไม่ใช่ท้อง คาดไหล่ควรวางตัวเหนือไหล่และหน้าอกไม่เกินคอหรือหน้า ด้านบนของหูของเด็กไม่ควรอยู่เหนือด้านบนของด้านหลังของที่นั่งเสริมด้วยหลัง หากใช้เบาะรองนั่งแบบไม่มีคนขับให้พนักพิงศีรษะของรถต้องอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสม ยึดที่นั่งเสริมด้วยเข็มขัดนิรภัยของรถเมื่อไม่ใช้งาน อายุ 8 – 12 ปี เด็กควรอยู่ในที่นั่งเสริมสำหรับวางสายพาน

จนกว่าพวกเขาจะสูงพอที่จะสวมใส่เข็มขัดสะโพก / สะพายได้ดี เข็มขัดยานพาหนะต้องอยู่ต่ำทั่วต้นขาด้านบนไม่ใช่ท้องคาดไหล่ควรวางตัวเหนือไหล่และหน้าอกไม่เกินคอหรือหน้าหลังและสะโพกของเด็กควรอยู่ด้านหลังเบาะรถ เข่าควรโค้งงอได้ง่ายกว่าขอบด้านหน้าของเบาะรถโดยให้เท้าเหยียบแบนอยู่บนพื้น สำนักงานเลขาธิการแห่งรัฐ จัดตั้งโครงการส่งเสริมให้ประชาชนในรัฐ ใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เพื่อความปลอดภัย ในการป้องกันและความปลอดภัยของเด็กบนถนนในรัฐอิลลินอยส์ โครงการนี้สามารถปรับแต่งให้เหมาะสมกับขนาดของกลุ่มและการจัดสรรเวลาของคุณและขึ้นอยู่กับความพร้อมใช้งาน จะมีการกล่าวถึงประเภทของที่นั่งนิรภัย การติดตั้งที่นั่งเพื่อความปลอดภัยขั้นพื้นฐาน พลวัตรของความปลอดภัยของผู้โดยสารเด็กและความสำคัญของการใช้เข็มขัดนิรภัยที่เหมาะสม หากต้องการกำหนดเวลาการนำเสนอความปลอดภัยสำหรับผู้โดยสารเด็กโปรดกรอกแบบฟอร์มคำขอความปลอดภัยในการเข้าชมและเลือกการนำเสนอความปลอดภัยสำหรับผู้โดยสารเด็ก

จากการศึกษา ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก พบว่า ประเทศไทยมีกฎหมายเกี่ยวข้องกับการบังคับใช้เข็มขัดนิรภัย ได้แก่ พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 14 คณะกรรมการนโยบายการขนส่งทางบกมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้ (4) กำหนดมาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัยและความสะดวกในการขนส่งทางบกเพื่อให้คณะกรรมการปฏิบัติ รวมไปถึงใน พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 23 ผู้ปกครองต้องให้การอุปการะเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนและพัฒนาเด็กที่อยู่ในความปกครองดูแลของตนตามสมควรแก่ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมแห่งท้องถิ่น แต่ทั้งนี้ต้องไม่ต่ำกว่ามาตรฐานขั้นต่ำ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงและต้องคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กที่อยู่ในความปกครองดูแลของตนมิให้ตก อยู่ในภาวะอันน่าจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 การกำหนดอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะ มาตรา 16 ให้เทศบาล เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเองดังนี้ (30) การรักษาความสงบเรียบร้อย การส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มาตรา 17 ภายใต้บังคับมาตรา 16 ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง ดังนี้ (24) จัดทำกิจการใดอันเป็นอำนาจและหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่อยู่ในเขต และกิจการนั้นเป็นการสมควรให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นร่วมกันดำเนินการหรือให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดทำ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด (27) การสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส (29) กิจการอื่นใดที่เป็นผลประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด มีกฎหมายในการกำหนดมาตรการจากการส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง แต่กลับมิได้มีองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทยได้มีการกำหนดกฎหมายหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่เป็นกฎหมายในการบังคับใช้ในการจัดทำบริการสาธารณะว่าด้วยที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก มีเพียงแต่การจัดทำบริการสาธารณะในด้านอื่นๆแต่กลับมิได้จัดทำในด้านมาตรการด้านความปลอดภัยของเด็กในขณะเดินทางที่จะต้องมีการกำหนดประเภทของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ที่เหมาะสมกับช่วงอายุ น้ำหนัก ส่วนสูง ในการใช้งานที่นั่งนิรภัยอย่างชัดเจน รวมไปถึงอุปกรณ์ที่มีมาตรฐาน ตลอดจนการจัดตั้งกองทุนในการจัดหาที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กเพื่อเป็นการลดภาระของประชาชน รวมไปถึงคณะกรรมการในการกำกับดูแลการบังคับใช้กฎหมายที่ต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วนในสังคมเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการจัดทำบริการสาธารณะ เพื่อเพิ่มความมั่นใจในการเดินทาง และลดการสูญเสียที่จะเกิดขึ้น ให้ตรงตามที่ประชาชนภายในท้องถิ่นต้องการ ทั้งที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่หน่วยงานทางปกครองที่จะต้องจัดทำบริการสาธารณะที่จะออกกฎหมายว่าด้วยที่นั่งนิรภัยสำหรับตลอดจนสิทธิขั้นพื้นฐานที่เด็กและเยาวชนจะได้รับการปกป้องจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง เพราะถือว่าเด็กในช่วงวัยนี้ยังไม่สามารถดูแลตนเองได้ แต่ในกรณีของอุบัติเหตุทางถนนยังไม่มีกฎหมายใดที่จะคุ้มครองผู้โดยสารที่เป็นเด็กโดยตรงเหตุนี้จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะมีการพิจารณาถึงข้อกำหนดและข้อบังคับให้พ่อแม่ผู้ปกครองตระหนักถึงความปลอดภัยของเด็กในการเดินทางเพื่อไม่ให้เกิดอุบัติตุเหตุในเด็กขึ้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

นอกจากนี้ ประเทศไทยควรมีการกำหนดกฎหมายที่เกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เพื่อที่สร้างความตระหนักให้กับประชาชนเห็นความสำคัญของปัญหาที่มิได้มีการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในการเดินทาง ภาครัฐเห็นความสำคัญ ควรมีการให้ความรู้ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรู้จักเบาะนิรภัยเพิ่มมากขึ้น ให้เห็นถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้น เพื่อที่จะทำให้ประเทศไทยสามารถแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นบนท้องถนน ในกรณีที่มีเด็กร่วมเดินทางไปด้วย

ดังนั้น ประเทศสหรัฐอเมริกาก็ได้มีการออกกฎหมายโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ต่างกันโดยทั่วไปกำหนดให้เด็กต้องนั่งในรถอย่างเหมาะสม ในที่นั่งเสริมซึ่งยึดตามระบบความปลอดภัยของยานยนต์ ที่ครอบคลุมอายุของเด็กและข้อกำหนดอื่นๆ จะแตกต่างกันไปตามแต่ละรัฐ และกฎหมายของแต่ละรัฐไม่จำเป็นต้องเป็นแนวทางปฏิบัติที่เหมือนกัน ตลอดจนขั้นตอนปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐเป็นข้อกำหนดขั้นต่ำสำหรับความปลอดภัยของเด็กขณะเดินทาง

3. ปัญหาทางกฎหมายและแนวทางการบัญญัติกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการบังคับใช้กฎหมายที่จะจัดทำบริการสาธารณะที่เด็กจะต้องได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยในขณะเดินทาง

การที่ประเทศไทยประสบปัญหาเด็กได้รับอันตรายแก่กายหรือเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ เนื่องจากมิได้มีการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก และกฎหมายในปัจจุบันไม่ว่าจะเป็นกฎหมายนิติบัญญัติหรือข้อบังคับขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่ได้กำหนดให้เด็กต้องมีอุปกรณ์ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ประกอบกับการใช้เข็มขัดนิรภัยไม่สามารถใช้กับเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมไปถึงการประเมินว่ามีการใช้ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็กน้อยมาก สาเหตุมาจากการไม่ตระหนักถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับเด็ก และเห็นว่าหากเป็นเด็กเล็ก ผู้ปกครองจะอุ้มให้เด็กอยู่ระหว่างตรงกลางระหว่างรถกับผู้อุ้ม เมื่อเกิดแรงกระแทก มีโอกาสที่เด็กจะกระเด็นหลุดออกจากอ้อมกอดได้เพราะตัวผู้อุ้มมีเข็มขัดนิรภัยรัดไม่ให้ร่างกายกระเด็นออกจากเบาะในขณะที่เด็กๆ มีเพียงอ้อมกอดคอยประคองไว้เพียงอย่างเดียว จะสังเกตเห็นได้ว่า เวลาที่มีข่าวการเกิดอุบัติเหตุ และมีเด็กที่อยู่บนรถ ส่วนใหญ่แล้วเด็กจะกระเด็นออกมานอกรถแล้วเสียชีวิต บางรายก็บาดเจ็บสาหัส ตลอดจนที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ไม่ควรละเลยเพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้แก่เด็ก

สาเหตุดังกล่าวเป็นผลมาจากการที่ประชาชนยังขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เนื่องจากไม่มีกฎหมายในการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก รวมไปถึงการใช้ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็กน้อยมาก เกิดจากการไม่คำนึงถึงความปลอดภัยที่จะเกิดขึ้นกับเด็ก ดังนั้น ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ไม่ควรละเลยเพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้แก่เด็ก เพื่อเพิ่มการป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นในขณะเดินทาง ทำให้ลดโอกาสที่จะศูนย์เสียจากอุบัติเหตุที่อาจจะเกิดขึ้นได้ โดยการส่งเสริมให้ประชานหรือผู้ปกครองที่มีเด็กเล็ก ให้ใช้หรือติดตั้งที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เพื่อเป็นการป้องกันอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นกับเด็กนั้นเอง ประเทศไทยจึงยังไม่มีมาตรการในการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กจะมีแต่มาตรการทั่วไปหรือการรณรงค์ให้ประชาชนใช้เข็มเข็ดนิรภัย

ดังนั้น การที่ประเทศไทยประสบปัญหาเด็กได้รับอันตรายแก่กายหรือเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ เนื่องจากไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล และกฎหมายในปัจจุบันไม่ได้กำหนดให้เด็กต้องมีที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ประกอบกับการใช้เข็มขัดนิรภัยไม่สามารถใช้กับเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อภิปรายผล

จากการพิจารณาศึกษาถึงการที่ประเทศไทยประสบปัญหาการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กจากอุบัติเหตุในการเดินทาง เกิดจากการที่ประชาชนไม่มีความรู้และไม่มีความเข้าใจ ไม่ตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เมื่อไม่มีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ควรจัดให้มีหน่วยงานที่ให้ความรู้กับผู้ปกครองถึงความสำคัญของที่นั่งนิรภัย และส่งเสริมความตระหนักให้กับประชาชนเพื่อให้เห็นความสำคัญของการใช้อุปกรณ์ด้วย ไม่ว่าจะเป็น หน่วยงานทางการศึกษา โรงพยาบาล โรงเรียน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

1. การจัดทำบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสำหรับที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก

การที่ประเทศไทยประสบปัญหาเด็กได้รับอันตรายแก่กายหรือเสียชีวิตจากอุบัติเหตุในการเดินทาง เนื่องจากไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัย สาเหตุมาจากการไม่ตระหนักถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับเด็กในการเดินทาง และเห็นว่าหากเป็นเด็กเล็ก ผู้ปกครองจะอุ้มให้เด็กอยู่ระหว่างตรงกลางระหว่างรถกับผู้อุ้ม เมื่อเกิดแรงกระแทก มีโอกาสที่เด็กจะกระเด็นหลุดออกจากอ้อมกอดได้เพราะตัวผู้อุ้มมีเข็มขัดนิรภัยรัดไม่ให้ร่างกายกระเด็นออกจากเบาะในขณะที่เด็กๆ มีเพียงอ้อมกอดคอยประคองไว้เพียงอย่างเดียว จะสังเกตเห็นได้ว่า เวลาที่มีข่าวการเกิดอุบัติเหตุ และมีเด็กที่อยู่บนรถ ส่วนใหญ่แล้วเด็กจะกระเด็นออกมานอกรถแล้วเสียชีวิต บางรายก็บาดเจ็บสาหัส ตลอดจนที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ไม่ควรละเลยเพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้แก่เด็ก

ดังนั้น **ประเทศไทย ควรมีตรากฎหมายเพื่อบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กมีการกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นที่เกี่ยวกับที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก** โดยให้มีการกำหนดกฎหมายที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ตลอดจนการกำหนดมาตรฐานของที่นั่งนิรภัย ระหว่างช่วงวัยของเด็ก ตามขนาดของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ในการป้องกันและความปลอดภัยของเด็ก

การกำหนดมาตรฐานด้านความปลอดภัยสำหรับผู้โดยสารเด็ก ในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นขององค์กรปกครองในประเทศไทยซึ่งที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กเป็นอุปกรณ์เสริมเพื่อความปลอดภัยที่ลดการตายและบาดเจ็บอย่างรุนแรงของเด็กได้รวมไปถึงป้องกันอุบัติเหตุที่อาจจะเกิดขึ้นกับเด็กในระหว่างการเดินทาง โดยการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนดเป็นกฎหมายว่าด้วย ข้อบัญญัติท้องถิ่น ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก มีการกำหนด ช่วงอายุ น้ำหนัก ส่วนสูง ของการใช้งาน ที่นั่งนิรภัยอย่างชัดเจน อุปกรณ์ที่ติดตั้งเพิ่มในรถยนต์ต้องมีมาตรฐาน เพื่อเพิ่มความมั่นใจในการเดินทาง และลดการศูนย์เสียที่จะเกิดขึ้น จะทำให้ประเทศไทยแก้ไขปัญหาการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กที่เหมาะสมกับอุปกรณ์นิรภัยเพื่อป้องกันอันตรายที่จะ
เกิดขึ้นระหว่างการเดินทาง

2. ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของต่างประเทศ

การใช้ระบบยึดเหนี่ยวตัวเด็กบนยานพาหนะซึ่งประกอบที่เรียกว่า ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก หรือเบาะเสริมร่วมกับการใช้เข็มขัดนิรภัยในต่างประเทศ จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตเด็ก และต่างประเทศให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ควรจะมีกฎหมายกำหนดในเรื่องนี้ชัดเจน ถึงความสำคัญและความจำเป็นในการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก โดยเริ่มตั้งแต่ให้ความรู้ในเรื่องการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กกับแม่ที่มาคลอดตั้งแต่ก่อนออกจากโรงพยาบาล ซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่เพียงแต่พ่อแม่และผู้ปกครองที่มีบทบาทสำคัญกับเรื่องนี้เท่านั้น หน่วยงานภาครัฐยังเข้ามามีบทบาทในการกระตุ้นและส่งเสริมให้พ่อแม่และผู้ปกครองใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กตั้งแต่แรกเกิด โดยการให้ความรู้เพื่อปรับทัศนคติที่ถูกต้องว่าการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กจะช่วยปกป้องชีวิตลูกน้อยได้อย่างแน่นอน ซึ่งประเทศสหรัฐอเมริกา ได้มีการออกกฎหมายโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เหมือนกันคือ กำหนดให้เด็กอายุต่ำกว่า 8 ปี จะต้องนั่งในที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กอย่างถูกต้อง และต้องทำตามคำแนะนำของผู้ผลิตนิรภัยสำหรับเด็ก เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 1 ปีและมีน้ำหนักไม่ถึง 20 ปอนด์ต้องดูแลความปลอดภัยอย่างเหมาะสม ในการนั่งของเด็กด้านหลังในเบาะหลังของรถ เด็กที่มีอายุมากกว่าหนึ่งปี แต่น้อยกว่า 4 ปีที่มีน้ำหนักน้อยกว่า 40 ปอนด์ แต่อย่างน้อย 20 ปอนด์ จะต้องดูแลความปลอดภัยอย่างเหมาะสมในการนั่งในที่นั่งนิรภัย กำหนดให้เด็กต้องนั่งในรถอย่างเหมาะสมในที่นั่งเสริมซึ่งยึดตามระบบความปลอดภัยของยานยนต์ ที่ครอบคลุมอายุของเด็กและข้อกำหนดอื่นๆ จะแตกต่างกันไปก็คือบางองค์กรปกครองส่วนท้องอาจจะจัดตั้งโครงการส่งเสริมให้ประชาชนในรัฐ ใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เพื่อความปลอดภัย ในการป้องกันและความปลอดภัยของเด็กบนถนนในรัฐอิลลินอยส์ โครงการนี้สามารถปรับแต่งให้เหมาะสมกับขนาดของกลุ่มและการจัดสรรเวลาของคุณและขึ้นอยู่กับความพร้อมใช้งาน จะมีการกล่าวถึงประเภทของที่นั่งนิรภัยการติดตั้งที่นั่งเพื่อความปลอดภัยขั้นพื้นฐาน พลวัตรของความปลอดภัยของผู้โดยสารเด็กและความสำคัญของการใช้เข็มขัดนิรภัยที่เหมาะสม หากต้องการกำหนดเวลาการนำเสนอความปลอดภัยสำหรับผู้โดยสารเด็กโปรดกรอกแบบฟอร์มคำขอความปลอดภัยในการเข้าชมและเลือกการนำเสนอความปลอดภัยสำหรับผู้โดยสารเด็ก ตามแต่ละรัฐและกฎหมายของแต่ละรัฐไม่จำเป็นต้องเป็นแนวทางปฏิบัติที่เหมือนกัน ตลอดจนขั้นตอนปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐเป็นข้อกำหนดขั้นต่ำสำหรับความปลอดภัยของเด็กขณะเดินทาง

ดังนั้น ประเทศไทยควรนำแนวทางของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรโดยนำเอาแนวทางของรัฐอิลลินอยส์ประเทศสหรัฐอเมริกาที่มี Illinois Child Passenger Protection Act ในการจัดตั้งโครงการ ส่งเสริมให้ประชาชนในรัฐ ใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เพื่อความปลอดภัย ในการป้องกันและความปลอดภัยของเด็ก โครงการนี้สามารถปรับแต่งให้เหมาะสมกับขนาดของกลุ่มและการจัดสรรเวลา ความพร้อมใช้งาน จะมีการกล่าวถึงประเภทของที่นั่งนิรภัยการติดตั้งที่นั่งเพื่อความปลอดภัยขั้นพื้นฐาน ของผู้โดยสารเด็กและความสำคัญของการใช้เข็มขัดนิรภัยที่เหมาะสม

3. ปัญหาทางกฎหมายและแนวทางการบัญญัติกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการบังคับใช้กฎหมายที่จะจัดทำบริการสาธารณะที่เด็กจะต้องได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยในขณะเดินทาง

การที่ประเทศไทยประสบปัญหาการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็ก เกิดจากการที่ประชาชนไม่มีความรู้และไม่มีความเข้าใจ ไม่ตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก จึงทำให้เกิดปัญหาเด็กไม่ได้รับความคุ้มครองความปลอดภัยจากการเดินทาง และการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ประชาชนจะตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก สามารถลดการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กลงได้ รวมไปถึง มาตรการส่งเสริมให้ภาคประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในการเดินทาง ตลอดจน ภาครัฐควรส่งเสริมให้พ่อแม่และผู้ปกครองตะหนักถึงความปลอดภัยในการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กว่ามีความปลอดภัยเพียงใด หากพ่อแม่ผู้ปกครองมีความจำเป็นที่จะต้องพาเด็กร่วมเดินทาง ควรจัดให้มีหน่วยงานที่ให้ความรู้กับผู้ปกครองถึงความสำคัญของที่นั่งนิรภัย และส่งเสริมความตระหนักให้กับประชาชนเพื่อให้เห็นความสำคัญของการใช้อุปกรณ์ด้วย ไม่ว่าจะเป็น หน่วยงานทางการศึกษา

โรงพยาบาล โรงเรียน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก มีการส่งเสริมให้ประชาชน ใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรู้จักเบาะนิรภัย เพิ่มมากขึ้น ผ่านสื่อโทรทัศน์ ป้ายคัทเอาท์ คู่มือการติดตั้ง เอกสารแผ่นพับ โปสเตอร์ต่างๆ ที่ประชาชนเข้าใจง่าย สะดุดตา สร้างความรู้ ความเข้าใจให้ประชาชนเห็นความสำคัญของการติดตั้งที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ผ่านทางสื่อออนไลน์ การจัดประชุม หน่วยงานภาครัฐรณรงค์ให้ความรู้สะท้อนถึงปัญหาต่างๆที่จะตามมา

ดังนั้น ประเทศไทย ควรนำแนวทางของของรัฐอิลลินอยส์ประเทศสหรัฐอเมริกามากำหนด มาตรการส่งเสริมความปลอดภัย ในการส่งเสริมให้ประชนได้เล็งเห็นถึงปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น และเป็นการให้ความรู้กับประชาชนผ่านการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรู้จักที่นั่งนิรภัยเพิ่มมากขึ้น ให้เห็นถึงความสำคัญของการใช้อุปกรณ์เสริมสำหรับเด็กจะทำให้ประเทศไทยสามารถแก้ไขปัญหา และลดอุบัติเหตุในการเดินทางรวมไปถึง ความปลอดภัยในชีวิต ลดความสูญเสียในระหว่างการเกิดทางที่อาจจะเกิดขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นที่เกี่ยวกับที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก โดยให้มีการกำหนดกฎหมายที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ตลอดจนการกำหนดมาตรฐานของที่นั่งนิรภัย ระหว่างช่วงวัยของเด็ก ตามขนาดของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ในการป้องกันและความปลอดภัยของเด็ก การกำหนดมาตรฐานด้านความปลอดภัยสำหรับผู้โดยสารเด็ก ในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นขององค์กรปกครองในประเทศไทย

2. ควรนำเอาแนวทางของรัฐอิลลินอยส์ประเทศสหรัฐอเมริกา ที่มี พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้โดยสารสำหรับเด็กในรัฐอิลลินอยส์ ในการจัดตั้งโครงการ ส่งเสริมให้ประชาชนในรัฐ ใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เพื่อความปลอดภัยในการป้องกันและความปลอดภัยของเด็กบนถนนในรัฐอิลลินอยส์ โครงการนี้สามารถปรับแต่งให้เหมาะสมกับขนาดของกลุ่มและการจัดสรรเวลาของคุณและขึ้นอยู่กับความพร้อมใช้งาน จะมีการกล่าวถึงประเภทของที่นั่งนิรภัยการติดตั้งที่นั่งเพื่อความปลอดภัยขั้นพื้นฐาน พลวัตรของความปลอดภัยของผู้โดยสารเด็กและความสำคัญของการใช้เข็มขัดนิรภัยที่เหมาะสม หากต้องการกำหนดเวลาการนำเสนอความปลอดภัยสำหรับผู้โดยสารเด็กโปรดกรอกแบบฟอร์มคำขอความปลอดภัยในการเข้าชมและเลือกการนำเสนอความปลอดภัยสำหรับผู้โดยสารเด็ก ในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นให้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรมีการรณรงค์และเข้ามามีบทบาทในการกระตุ้นและส่งเสริมให้พ่อแม่และผู้ปกครองใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กตั้งแต่แรกเกิด โดยการให้ความรู้เพื่อปรับทัศนคติที่ถูกต้องว่า การใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กจะช่วยปกป้องชีวิตลูกน้อยได้อย่างแน่นอน

3. การกำหนดมาตรฐานด้านความปลอดภัยสำหรับผู้โดยสารเด็ก ควรมีการกำหนดเป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยให้มีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก มีการกำหนดให้เด็กทุกคนที่มีอายุต่ำกว่า 8 ปี ต้องได้รับการรักษาความปลอดภัยอย่างเหมาะสมในระบบความปลอดภัยของเด็ก ซึ่งรวมถึงการใช้ที่นั่งเสริมซึ่งจะต้องใช้กับเข็มขัดนิรภัย รวมไปถึง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่ส่งเสริมการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรู้จักเบาะนิรภัย เพิ่มมากขึ้น ผ่านสื่อโทรทัศน์ ป้ายคัทเอาท์ คู่มือการติดตั้ง เอกสารแผ่นพับ เพื่อความมั่นใจในการป้องกันและความปลอดภัยของเด็ก รวมไปถึงจะต้องให้มีการรับฟังความคิดเห็นของหน่วยงานและประชาชนที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนต้องมีการจัดทำข้อเสนอแนะเพื่อเผยแพร่ต่อประชาชน สามารถปรับให้เหมาะสมกับการเข้าถึงประชาชนตามกลุ่มต่างๆตลอดจนการให้ความรู้ในการติดตั้งที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กเพื่อความปลอดภัยขั้นพื้นฐานของกฎความปลอดภัยของผู้โดยสารเด็กและความสำคัญของการใช้เข็มขัดนิรภัยที่เหมาะสม

เอกสารอ้างอิง

1. จุฑาทิพย์ ศรีประดิษฐ์. (2560). กฎหมายเพื่อความปลอดภัยในการเดินทางสำหรับเด็ก ตอน CAR SEAT. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก http://ldpthailand.org. [วันที่ 5 สิงหาคม]
2. นันทวัฒน์ บรมานันท์. (2541). หลักกฎหมายปกครองเกี่ยวกับ บริการสาธารณะ (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : วิญญูชน
3. พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522
4. พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
5. พระราชบัญญัติ กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542
6. วรเจตน์ ภาคีรัตน์. (2557). **คำสอนว่าด้วยรัฐและหลักกฎหมายมหาชน** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โครงการตำราและเอกสารการประกอบสอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
7. Guideline in Child Health Supervision, ราชวิทยาลัยกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย, สมาคมกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย, 2557 หน้า 106
8. Illinois Child Passenger Protection Act